

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 11

Den 13 Mars.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

44 årg.

1927

Sackeus frälsning.

Luk. 19: 1—10.

Det är något ovanligt på färde i dag i Jeriko. Den rika vackra stadens innevanare äro nästan alla på benen och speja nedåt Gileadsslätten i riktning mot Jordan. Vad är det som har åstadkommit denna rörelse? Jo, ryktet har förmått, att den store Mästaren från Nasaret är på väg till staden. Alla vilja se den underbare mannen, om vilken hela landet talar. Somliga säga, att han förvillar folket, och andra påstå, att han är god såsom ingen annan.

Nu ser man skaran därborta på slätten. Det är en väldig skara som sakta närmar sig staden. Den stannar en stund, medan en blind man ledes fram till Jesus, vilken denne botar.

Skaran sätter sig åter i rörelse. Snart är den framme vid stadsporten och vandrar genom den. Gatorna och alla öppna platser äro fulla av människor. Män, kvinnor och barn trängas om varandra för att få se Jesus.

Bland dem som vilja se honom är en rik man och förman för publikanerna. Längre har han väntat att få se honom. Hans rikedomar kunde icke skänka honom någon lycka. Att han hade en inkomstbringande

sysselsättning förmådde icke borttaga oron i hans hjärta.

Sackeus var en frälsningshungrande själ. Det som jorden hade att erbjuda honom kunde icke tillfredsställa hans efter sällhet trängande ande. Utan tvivel hade han hört, att Mästaren från Nasaret kunde borttaga synder och rentvå en människas hjärta. Mången gång hade han längtat att möta Herren. Nu är ett gynnsamt tillfälle för honom. Med spänt intresse, ja, rent av med otålighet väntar han skaras ankomst. Den närmar sig den plats, där han står.

Men Sackeus kan inte få se Herren. Det är en besvikelse för honom. Han är liten till växten och människorna som omgiva Jesus äro för långa, varför han icke kan få se den, efter vilken han längtat.

Sackeus är dock icke rådlös. Han skyndar framför skaran och kliver med hast upp i ett träd för att därifrån få se Herren. Vad människorna tänka om honom, frågar han icke efter.

Ifrån sin upphöjda ställning kan Sackeus se över hela skaran. Där ser han Mästaren komma. Hur glad känner han sig icke, och denna glädje vändes i förvåning, då Jesus stannar och säger: "Sackeus, skynda dig ned, ty i dag måste jag gästa i ditt hus. Vid detta tilltal blir Sackeus' glädje

ännu större. Tänk, att Jesus vill gästa hans hus. Hastigt skyndar han ned och för Jesus till sitt hem, som nu blir en glädjens och fridens boning.

Men det är icke alla, som äro glada. De fariseiskt sinnade människorna i staden knorra över att Jesus går till Sackeus, publikanen, vilken de förakta, därför att han står i romersk tjänst. Varje judisk man, som antog en sådan tjänst bannlystes från synagogan och kallades, publikan.

Jesus frågar dock icke efter deras knorrande, även om det är högljutt, ty han har kommit till en man, som längtar efter frälsning. Men då de egenrättfärdiga knorra, stiger Sackeus fram och förklarar inför alla, att han giver hälften av sina ägodelar till de fattiga och om han utkrävt för mycket av någon, giver han fyradubbelt igen.

Här framstår Sackeus såsom en ärlig och uppriktig man och Jesus, som ser Sackeus' uppriktighet, förklarar, att frälsning vederfarits dennes hus. Detta var ett härligt budskap för Sackeus. Och detta budskap kan också bliva ditt, om du längtar efter Jesus och vill i tron luta dig till hans bröst. Den stund du detta gör, skall också du erfara, att frälsning vederfarits dig. Lagg det på ditt hjärta, att Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

A. Walder.

Mikael, den unge hjälten.

(Forts. fr. n:r 10.)

"Ädle herre, vi äro söner till en fattig gruvarbetare. Ett skyfall har delvis förstört vårt hus. Under det rasade dörren och taket ned och sönderslog fars ena arm så att han ej kan arbeta. Nu önskar vi göra det i hans ställe."

"Det är snällt av er", sade greven,

"men jag vet inte riktigt hur det skall gå till."

Mikael stod på sig och sade, att de båda ville arbeta ihärdigt om de tillsammans kunde få samma veckoavlöning, som fadern brukade få.

Georg glömde sin ängslan och sade bedjande: "Käre herre, hjälp oss för

vår sjuke fars och för lilla Ursulas skull."

"Vem är Ursula?" frågade greven vänligt och lade sin hand på Georgs huvud.

"Det är vår lilla syster och hon är dövstum."

Över grevens drag flög ett drag av smärta och han vände sig bort. En herre viskade i Georgs öra, att han inte mer skulle tala om systemen. Gossen blev förskräckt och trodde, att han nu förstört deras sak.

Greven vände sig nu till de andra herrarna sägande: "Jag tycker, att vi böra uppfylla gossarnas begäran, ty jag är viss om, att de komma att göra sitt bästa.

Det är också vår plikt att hjälpa den stackars mannen, som har drabbats av en sådan olycka."

Han lade ett större mynt på bordet och alla de övriga följde hans exempel.

När gossarne litet senare gingo därifrån kände de sig överlyckliga. De hade fått löfte om arbete och så hade de därtill fått så mycket pengar, att det både räckte till att reparera stugan ordentligt och underhålla familjen tills vidare. Nu kunde de skaffa den käre fadern allehanda bekvämligheter under sjukdomen. Tänk, att förnäma herrar voro så goda och välgörande!"

"Jag undrar varför greven vände sig om då vi talade om Ursula", sade Georg.

Mikael kunde ej svara därpå. Han kände en hand på sin skuldra och fann att greve Radessky följt efter dem ut. Han syntes mycket upprörd när han frågade: "Min gosse, sade du, att er lilla syster är dövstum."

"Ja, sade Mikael dröjande i det han tänkte på den andra herrns varning.

"Är hon dövstum från födelsen?"

"Ja, nådig herre."

"Då är hon väl mycket olycklig? Kunna ni meddela er med henne?"

"O, Ursula är visst inte olycklig utan glad och munter jämt. Hon förstår också allt, vad vi säga till henne."

"Hur kan hon förstå eder?"

"Genom teckenspråk."

"Hör du gosse, i morgon skall du komma upp till mitt slott och ha din syster med dig, vill du det?"

"Ja, gärna herr greve."

Han lämnade dem och gossarna skyndade fulla av undran hemåt. Vad skulle det betyda, att greven bett dem komma hem till sig?

När Mikael vaknade nästa morgon, tyckte han sig ha lämnat gossarna bakom sig och med ens mognat till man. Han var så stilla och allvarlig, helt olika den vanlige muntre Mikael, att syskonen förvånade betraktade honom. Han visste, att han under faderns sjukdom måste vara i hans ställe, och han beslöt att visa vad han dugde till.

Först av allt gick han till ett par timmermän, och bad dem reparera stugan. De voro villiga att strax hjälpa honom därmed. Fadern var bättre, varför Mikael med glatt hjärta skyndade till gruvan. Där arbetade han av alla krafter och sjöng under arbetet, så att kamraterna förvånade betraktade honom. De allvarliga, hårt arbetande männen voro ej vana vid, att se unga, ljusa ansikten ibland sig.

I sin glada arbetsiver hade Mikael så när glömt sitt löfte till greven. När han kom hem, var han så trött, att han helst stannat hemma, men det gick ej an att bryta sitt löfte till den gode greven.

Ursula och han iklädde sig sina bästa kläder, och gingo på aftonen den rätt långa vägen till grevens slott. Mikael lyfte Ursula över diken och vattenpussar så att hon ej skulle smutsa ner sig.

Slutligen uppnådde de grevens slott. För bara några dagar sedan skulle Mikael ryggat tillbaka vid tanken på att gå in där, men nu kände han ingen fruktan. Ursula kände sig trygg när hennes store, modige broder var hos henne.

(Forts.)

En sång om Lappland.

Till Lappland vill jag fara,
det landet mig behagar.
I Lappland vill jag vara
i vintervita dagar.
Jag bygger mig en kåta,
jag skaffar mig en ren.
Sen ska jag ut och åka
i vildaste sken.

Och se'n ska jag sjunga
för mig och för renen:
Vi äro båda unga
och kvicka i benen.
Men fyra ben du äger
och jag har bara två.
Därför kan jag ej springa
så fort som du ändå.

Och lapparna de nicka
så vänligt under färden
och säga: "Ni är kvicka
på resan genom världen".
Då skrattar jag och svänger
min röda luva glatt:
"Vi vända väl hemåt,
när det lider mot natt".

Yngve.

Drömmen som blev verklighet.

Det var en gång en fa ig torpare, som hade sju söner. Alla voro de stora och starka gossar, som tidigt fingo följa sin far till arbetet. Duktiga voro de allesamman, utom den yngste, Gunnar, som helst ville leka. Men eftersom han var den yngste, så hade man ej så stora fordringar på honom, utan han fick göra som han själv ville.

Ofta gick Gunnar ned till sjöstranden och satte sig bekvämt på en sten och såg utåt havet. Där kunde han sitta flera timmar och drömma, medan de andra bröderna arbetade hemma på torpet.

"Vad ska det bli av pojken, du mor?" sade fadern, när han såg på gossen.

"Ja, kära, det blir väl alltid någon råd", svarade modern. "Kanske blir han bättre, när han blir stor."

Borta vid sjöstranden hade Gunnar sina käraste stunder. Där fick han drömma i fred.

När solen sjönk i havet och färgade vattnet i strålände guld och purpur, då byggde gossen underbara luftslott.

Där borta någonstans, där den guldkimrande vägen tog slut, där låg Guldslottet, där Lyckoféen bodde, och vägen dit gick över den strålände guldstrimman över havet.

En gång, när han, Gunnar, bleve stor, skulle han segla rakt ut i havet och följa solvägen till Lyckoféens gyllene land.

En afton, när han åter satt nere vid stranden och såg hur solen gick ned inträffade något besynnerligt.

Borta i solstrimman på havet kom en ung flicka vandrande rakt fram till gossen, som satt på stranden.

Hon var liten och smidig och hade mörka blixtrande ögon och kring pannan och halsen fladdrade mörka loc-

kar. Hon var iförd en skinande gyllene dräkt och över håret bar hon ett gnistrande diadem.

"Vem är du?" sporde gossen.

"Jag är Lyckoféens dotter och jag kommer för att fråga, om du vill följa med dit bort varifrån jag kommer och hon pekade på den gyllene solen.

Jo, det ville Gunnar.

De gingo hand i hand bort i solstrimman. Vattnet gungade lätt under dem, men gossen kände ingen fruktan, där han gick vid den vackra flickans sida.

Till sist nådde de fram till landet där flickan bodde.

Det var ett märkvärdigt land, ty allt som fanns där skimrade av bara guld.

Marken, träden, husen, ja, själva människorna skimrade i guld.

Och flickan förde gossen från den ena vackra platsen till den andra och till sist kommo de fram till Lyckoféens palats.

Maken till skönhet hade gossen aldrig kunnat tänka ens i sina djärvaste drömmar.

Slottet var stort med många tinnar och torn och skimrade i guld och ädla stenar.

"Åh", tänkte gossen, "här kan jag bli mäktig rik. Jag ska plocka en hel korg av guldstenar med mig hem."

"Hör du", sade Gunnar, "vill du ge mig en korg, så får jag plocka några av dina gyllene stenar och ta med mig hem."

"Gärna", sade flickan och log skalkaktigt, medan hon skyndade bort för att hämta en korg.

Under tiden passade gossen på att plocka upp ett par glänsande stenar, för att syna dem litet närmare, men just som han fick dem i sin hand, upptäckte han, att de voro bara vanliga gråstenar.

När flickan kom tillbaka såg hon

strax att något hade hänt, ty gossen såg så allvarlig ut, att hon trodde, att han skulle börja att gråta.

"Varför är du ledsen?" sporde hon. "Ack, jag tänkte, att stenarna voro riktigt guld."

Men flickan blev strax allvarsam

Därför ser vårt land så gyllene strålande ut.

Men om du vill, kan jag lära dig sättet, att finna rikedom och ära."

Och gossen och flickan satte sig under ett stort träd, och så började flickan berätta:

Flickan kom tillbaka med en korg.

och skakade på huvudet. "Nej, kära du, så lätt går det ej att samla guld. Vårt land är så gyllene vackert, därför att solen ständigt skiner här på oss, och det gör den därför, att här tala vi aldrig några hårda och stygga ord och heller aldrig det som som är osanning.

"Lyckolandet, du Gunnar, det kunna vi alla skapa, varhelst i världen vi komma att stanna, bara vi lära oss tre goda ting: "Det första heter *godhet*, det andra heter *arbetsamhet* och det tredje heter *sparsamhet*."

Av de tre tingen äro alla lika viktiga och alla lika svåra att lära. Men

har man en gång lärt sig dem, då har man också nått fram till Lyckolandet."

Gunnar lyssnade tyst till flickans ord och aldrig hade han tyckt sig höra någonting som var sannare eller visare.

"För att du bättre skall förstå detta, skall jag förklara för dig vad jag menar.

En gosse skall vara vänlig mot sina föräldrar och syskon och lydig. Han

skall vara hjälpsam mot gamla och unga, och han skall vara hövlig.

Han skall lära sig att tala sanning och övervinna alla sina onda önsningar.

Det är det första av de tre ting, som han måste lära. Sedan gäller det att arbeta bittida och sent, vara noggrann och klok och vaken. Han skall noga övertänka och beräkna arbetet så hinner han mångdubbelt mera än eljest.

(Forts.)

Skommarbo söndagsskola.

Skommarbo (= Skomakarebo) är en idyllisk plats i Västeråla socken i Västmanland. Där bo bland andra makarna Augusta och Oskar Hansson. På deras egendom ligger ett litet missionshus, tillhörande Virsbo friförsamling. I detta har under en lång följd av år "Tant Augusta", vars blida an-

letsdrag synas å bilden, sommartid hållit söndagsskola med traktens barn.

Söndagsskolgruppen är visserligen ej så stor, men det är en käck och glad trupp. Den vill härmed bringa sin hälsning till alla andra söndagsskolbarn, som nås genom Barnvännen.

—ng.

Näs söndagsskola.

En liten trupp unga gotlänningar vilja genom vår kära tidning göra en rundresa kring Svea bygder. Näs friförelings söndagsskola söker i någon ringa

mån att leda de små fram till den store barnvännen. Vi sända en varm hälsning till alla våra unga kamrater i vårt älskade fosterland.

L—d.

Bibelläsning

för veckan 14—20 mars.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 20 mars.

Ur Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

14 M. Jes. 62:8—12. Bereden väg.

Marias kärleksbevisning. Joh. 12:1—8.
Minnesvers: Vad hon kunde, de gjorde hon.
Mark. 14:8 a.

15 T. Sak. 9:9—12. Din konung kommer.

MELLANAVDELNINGEN.

16 O. Jes. 12:1—6. Israels Helige.

Jesus in rider i Jerusalem. Matt. 21:1—16.
Minnesvers: Välsignad vare han som kommer, konungen i Herrens namn. Frid vare i himmelen och ära i höjden! Luk. 19:38.

17 T. Matt. 11:1—6. Se och vittna.

ÖVRE AVDELNINGEN.

18 F. Matt. 11:25—30. Kommen till mig.

Jesus upp väcker Lasarus. Joh. 11:28—44.
Minnesvers: Den som har Sonen, han har livet; den som icke har Guds Son, han har icke livet. I Joh. 5:12.

19 L. Ps. 8:1—10. Barn och spenabarn.

20 S. Matt. 21:1—16. Jesus in rider i Jerusalem.